

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szűcs Péter ügyvéd által képviselt I.-IV. rendű felpereseknek, a dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. február 15. napján meghozott, 24.P.21.985/2005/51. számú ítélete ellen, az alperes részéről 52-53. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét pedig helybenhagyja.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. és II. rendű felperesek 2001. augusztus 22-én közúti balesetet szenvedtek oly módon, hogy az I. rendű felperes által vezetett segédmotor-kerékpáron a II. rendű felperes bukósisak nélkül, utasként utazott, és összeütköztek a velük szemben szabálytalanul közlekedő, alperes által biztosított személygépkocsival.

A felperesek keresetükben a közúti balesettel összefüggésben keletkezett vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték kötelezni az alperest. Az alperes a helytállási kötelezettségének fennállását nem vitatta, azonban az I-II. rendű felperesek közrehatására figyelemmel kármegosztás alkalmazását, míg III-IV. rendű felperesek esetében a kereset teljes elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 24.P.21.985/2005/41. rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperest az I. rendű felperessel szemben 80 %-os, míg a II. rendű felperessel szemben 50 %-os mértékben terheli kárfelelősség. A Fővárosi Ítéltábla a 6.Pf. 20.985/2009/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb

határozat hozatalára utasította, mivel az elsőfokú bíróság a III. és IV. rendű felperesek keresetének jogalapja tekintetében egyáltalán nem foglalt állást.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként hozott közbenső ítéletével megállapította, hogy a 2001. augusztus 22-i balesetért az alperest az I. rendű felperessel szemben 80 %, a II. rendű felperessel szemben 50 %, a III. és IV. rendű felperesek tekintetében egyaránt az I. rendű felperes jogán 80 %, míg a II. rendű felperes jogán 50 % erejéig terheli kártérítési felelősség. Kifejtette, hogy a PK. 36. számú állásfoglalásra figyelemmel azt kellett vizsgálnia, hogy az I-II. rendű felperesek az elvárható magatartás elmulasztásával maguk is közrehatottak-e a baleset bekövetkezésében, illetve a kár súlyosbodásában, és ezáltal a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján van-e helye kármegosztásnak. Úgy foglalt állást, hogy az I. rendű felperes azzal, hogy a megengedett sebességet kismértékben ugyan, de túllépte, továbbá a jobbra tartási kötelezettségét megszegte, 20 % mértékben maga is közrehatott a baleset bekövetkezésében. A II. rendű felperes azzal, hogy a KRESZ 54. § (8) bekezdés b) pontja tilalma ellenére segédmotor-kerékpáron utasként utazott, továbbá - fejsérülését befolyásoló módon - bukósisak nélkül vett részt a közlekedésben, kárai bekövetkezéséhez 50 %-os mértékben járult hozzá. Erre figyelemmel az ő tekintetükben ezzel egyező mértékű kármegosztást alkalmazott. A III. és IV. rendű felperesek esetében az I. és II. rendű felperesek jogán érvényesített kárigényük tekintetében hasonló mértékű kármegosztásra látott lehetőséget. Káruk bekövetkezését abban látta az elsőfokú bíróság, hogy korábbi életvitelük jelentősen megváltozott, életük elnehezült amiatt, hogy az I-II. rendű felperes szüleinek ellátására és gondozására szorultak.

A közbenső ítélet részbeni megváltoztatása, az I. rendű felperes tekintetében kárfelelősségének 50 %-ra mérséklése, míg a III-IV. rendű felperesek keresetének elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Azért támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert az I. rendű felperes közrehatásánál nem értékelte kellő mértékben azt a körülményt, hogy a KRESZ értelmében ő a felelős a jármű utasáért, a II. rendű felperesért is. A III-IV. rendű felperesek keresete tekintetében arra hivatkozott, hogy vagyoni kártérítési igényt nem érvényesítettek, csupán nem vagyoni káraik megtérítését kérték, e tekintetben pedig kármegosztásnak nincs helye.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében a tényállást helyesen állapította meg, és a fellebbezéssel támadott körben az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is.

A baleset nem vitásan úgy következett be, hogy az I. rendű felperes az általa vezetett segédmotor-kerékpáron utasként, bukósisak nélkül szállította a II. rendű

felperest, és ennek során ütköztek az alperes által biztosított gépkocsival. Bár helyesen utalt az alperes a fellebbezésében arra, hogy a II. rendű felperes kárának bekövetkezésében a segédmotor-kerékpárt vezető I. rendű felperest is terheli felelősség, azonban tévesen hivatkozott arra, miszerint ezt a körülményt az I. rendű felperes tekintetében a kármegosztás mértékénél kell értékelni.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése a károsultra azt a kötelezettséget rója, hogy kára megelőzése, elhárítása, illetve enyhítése érdekében a tőle elvárható magatartást tanúsítsa. Arra a körülményre figyelemmel, hogy az I. rendű felperes a sebesség kismértékű túllépésével [KRESZ. 26. § (1) bekezdés d) pont], illetve a jobbra húzódási kötelezettség elmulasztásával [KRESZ 54. § (1) és (8) bekezdés] megsértette a kármegelőzési, illetve kárenyhítési kötelezettségét, az említett rendelkezés alapján kármegosztásnak van helye. Az a felróható magatartása azonban, hogy nem zárkózott el a II. rendű felperesnek a segédmotor-kerékpáron történő szállításától, annak megállapítására ad alapot, hogy károkozóként maga is szerepet játszott a II. rendű felperes kárának bekövetkezésében. Ez a körülmény azonban az I. rendű felperes saját kárai vonatkozásában nem értékelhető a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerinti kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettség elmulasztásának. Ezért nem volt jogszabályi alapja annak, hogy az I. rendű felperes említett magatartását a bíróság a kármegosztás mértékének meghatározása körében értékelje.

Az elsőfokú bíróság - bár a III-IV. rendű felperések kizárólag nem vagyoni kártérítést érvényesítettek - az alperes velük szembeni kárfelelősségének megállapítása során is kármegosztást alkalmazott. Az alperes fellebbezésében helyesen mutatott rá, hogy nem vagyoni kár esetében kármegosztásnak nincs helye. A kármegosztás lehetőségének hiányából azonban tévesen vonta le azt a következtetést, hogy a III-IV. rendű felperések keresete alaptalan. A kármegosztás kizártsága azt eredményezi, hogy a közbenső ítélettel a csupán nem vagyoni hátrányokat szenvedő, és kártérítési igényt csak emiatt érvényesítő felperesekkel szemben a bíróságnak az alperes teljes kártérítési felelősségét kell megállapítania, és a közrehatást a kereset összegének vizsgálata során kell értékelnie, ennek jogkövetkezményeit a nem vagyoni kártérítés mértékénél kell levonnia. Erre irányuló felperesi fellebbezés hiányában azonban a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a III. és IV. rendű felperesekkel szembeni részleges kártérítési felelősséget megállapító rendelkezését a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében nem érinthette.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel az ítéltábla közbenső ítéletet hozott, így a felek pernyertességének-pervesztességének aránya nem állapítható meg, a perköltségre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

, 2010. november 3.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr.  
Lente Sándor s. k. bíró